

mange kommunikative opgaver, som en minister har i forhold til en presse, der spænder fra fagpresse til lokalradio og til regional-tv osv., har en tæt sparringspartner til at håndtere pressen. Det synes jeg er en ganske glimrende idé, og jeg mener faktisk, at både borgerne og pressen har gavn af det. Jeg må sige, at jeg stiller mig en lille smule undrende over for det spørgsmål, fru Marianne Jelved har været oppe at stille nu, for det lød lige pludselig, som om fru Marianne Jelved ikke mener, det er i orden, at man har den institution inde i ministerierne, der hedder de særlige rådgivere.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu kan jeg forstå, at de der tilgængelige oplysninger skulle have været så lette at få fat på. Men så har hr. Jens Rohde altså fået fat på nogle forkerte.

Hvis hr. Jens Rohde går hen og slår op under Trafikministeriet de sidste 4-5 år, og for den sags skyld i dag, så hedder pressechefen Jesper Damm Olsen, og han kommer fra en selvstændig virksomhed før det.

Derfor kan man jo få den interessante tanke, at de 19 måske er over samtlige knap 10 år, den daværende regering sad, og det vil sige, at det er ca. 2 i gennemsnit. Eller er det også forkert?

Men vil hr. Jens Rohde ikke bekræfte, at det i øvrigt ikke er Erik Thuesen, men Eskild Thuesen, og at han ikke har været ansat i ministeriet de sidste 5 år?

Formanden:

Før vi går videre i debatten, vil jeg ikke undlade at fortælle Folketingets medlemmer om et aspekt, jeg har siddet og tænkt på, nemlig at denne debat begynder at udvikle sig meget personligt i forhold til mennesker uden for denne sal, der ikke har mulighed for at forsvare sig. Det beder jeg ordførerne om at tage hensyn til.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg var glad for, at hr. Jens Rohde trods alt fik sagt, at det var i orden, at der er mennesker, der er medlem af et politisk parti og arbejder i embedsmandssystemet. For det er jo helt afgørende, at vi ikke begynder at diskutere folks politiske tilhørsforhold, men at det, vi diskuterer, er deres ansættelsessituation som embedsmænd

og de opgaver, de skal udføre som embedsmænd.

Min erfaring som politiker, ikke som minister, men som folketingspolitiker, der har deltaget i forhandlinger, er altså, at jeg aldrig nogen sinde har oplevet, at man kunne mærke, at en embedsmand havde et politisk tilhørsforhold. Jeg ved ikke, om de har det, og hvis de har det, kommer det dem efter min opfattelse ikke til skade. Men jeg har aldrig oplevet, at det spillede en rolle.

Det betyder ikke, at de ikke har meninger, men de rådgiver deres minister, og de rådgiver, skal vi sige i situationen også os, der sidder på den anden side af bordet. Jeg synes, det er utrolig vigtigt at få understreget, at det ikke er noget med, at embedsmænd, uanset tilhørsforhold, spiller en speciel rolle, og det er også helt afgørende, at embedsmænd selvfølgelig må være, hvad de vil.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har hr. Frank Jensen beklaget, nu har fru Marianne Jelved beklaget, nu har hr. Jens Rohde beklaget den form, debatten efterhånden har taget. Så må det da være muligt for også de tre, der nu beklager, at lægge så meget bånd på sig selv, at de kan komme ud af det spor. Jeg mener, alt andet virker jo fuldstændig ulogisk. Men det kan jo godt være, det alligevel er konsekvensen; at der er så meget opsparet frustration i denne her sag, at det bare må ud.

Så kan vi selvfølgelig sige: Jamen lad os tage et par timer med det, men så få forlænget forespørgslen, så vi måske kan komme tilbage til hovedproblematikken, som selvfølgelig må være, at der er sket en udvikling i den vestlige verden i retning af, at ministre i stigende grad har et redskab til deres rådighed, der handler om, hvordan man bedst kan styre igennem det minefelt, som ligger foran en.

Den udvikling er sket, og man kan grundlæggende diskutere: Er det godt eller skidt? Vi mener, det er skidt, at der kommer et nyt filter ind, at det ikke er almindelige embedsmandsvilkår i forhold til de informationer, der tilgår, men at det selvfølgelig er et led i, at man ansætter nogle, der skal prøve at styre et eller andet. Det har været tiltagende.

Én ting er at diskutere det. Noget andet er så at diskutere, hvordan vi, hvis der er et stort flertal, der ønsker at bevare den ordening, og det er der, så kan sikre nogle spilleregler, der så godt som muligt tager hånd om det, så vi sikrer nogle